

ગાંધીનગરના લોકો બહુ સુખિયા છે, પુરુષ કર્યા હોય તો જ આવું નગર પ્રામથાય : પૂ. ગુરુમા

નિઃસ્વાર્થ કર્મ કરો, સ્વાસ્થ્ય જાળવો, કર્તવ્ય નિભાવો, સેવા કાર્ય કરો અને જીવનમાં ઈશ્વરને સ્થાન આપો

ગાંધીનગર એટલે આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિક અને સાહિત્યિક પ્રવૃત્તિઓનું પાઠનગર. ગાંધીનગર એટલે સત્સંગનું શહેર. ગાંધીનગર એટલે સદાચાર, વિચાર અને સારે વિકાસ કરતા ઈંચ્છા સજ્જણોનું નગર...

એક નગરની ઓળખ અનેના નાગરિકોના વ્યવહાર-વિચાર-વાચી અને વર્તનને આધીન હોય છે. ગાંધીનગરના નાગરિકોને જેમનામા આપાર આસ્થા છે એવા પૂરુષ ગુરુમા સમાનંદ સરસ્વતીજી ગાંધીનગરની આધ્યાત્મિક ઓળખ છે.

ગાંધીનગર પણ વર્ષનું થયું, ગાંધીનગરની સંરક્ષણ અને સંકારને અનુભૂતિને અલીના નાગરિકોની જીવનશૈલી અને દિનયાર્થ કેવા હોવા જોઈએ?

ગાંધીનગર પણ વર્ષનું થયું એ ખેડેખર બહુ ખૂશીની વાત છે. જોતનોતમાં જ્ઞાની કે ઘણું માટું થઈ ગયું, લગભગ હિલ્સ દસ્તાર વર્ષમાં બહુ જ વિકાસ થયો છે એનું દેખયા છે. ગાંધીનગરના લોકો બહુ સુખિયા છે, કારણ કે, એમના પુરુષ્યના જ પ્રતાપે એમને આવા સુંદર શહેરમાં રહેવા મળે છે, જે સ્વચ્છ અને હરિવાણું છે.

સૌથી મોટી વસ્તુ કે ગાંધીનગરના મોટાભાગના લોકો બહુ જ સિક્ષિયાર જોખ કરે છે. જાહેરશરાખોનો લાખ અને સપાર-ચાંજોનો ખાલી સમય મળે છે, પણ મહત્વનું એ છે કે, લોકો સંસ્કરણનો સહૃદયોગ કરે, અર્થાત સમયને એવી રીતે વિતાવે કે જે તેમને આંતરિક રીતે સમૃદ્ધ બનાયે.

જીવનશૈલી-દિનયાર્થ કોઈના માટે ફિલ્સ તો કરી ના શકાય પણ એટલું જરૂર કે પોતાના દિવસની બરૂસા કોઈ ભલાત કર્યું હશ્રેપૂજા, જ્પાધાર, દેવદશનથી થાય. સંઝ પડ્યે સમય હોય તો કોઈ સેવકાર્ય કરીએ એવી અંતરની શુદ્ધિ અને આંતરિક વિકાસ થાય.

હુમેશા જીવનમાં એવું કંઈક કમ થયું જોઈએ કે, જેની પાછળ આપણો કોઈ સ્વાર્થ ના હોય જીવનશૈલીમાં સુધ્ય પાય બાબતોની આવશ્યકતા છે. નિઃસ્વાર્થ કરો, સ્વાસ્થ્ય જાળવો, કર્તવ્ય નિભાવો, સેવા કાર્ય કરો અને જીવનમાં ઈશ્વરને ખાલી આપો. આતું મનુષ્યના જીવનમાં મિનિમાન હોવું જોઈએ, અને એને અનુરૂપ પોતાની જીવનશૈલી કે દિનયાર્થ ગોદવારી જોઈએ.

સમાજ અને પ્રકૃતિ પ્રચ્ય ગાંધીનગરના નાગરિકોનું શું કર્તવ્ય છે?

સમાજ અને પ્રકૃતિ પ્રચ્ય ગાંધીનગરના નાગરિકોનું થબું કર્તવ્ય છે. ગાંધીનગરમાં પ્રકૃતિની બહુ કૃપા છે. ભાગ્યશાળીની આવી પ્રકૃતિ વચ્ચે રહેવાનું મળે છે. પ્રકૃતિ પણ ખો ખીલી હોય અને સ્વચ્છના પણ હોય તો સોનામાં સુધ્યાં મળે. એટલે આપણા પ્રચ્યને નાગરિકોનું કર્તવ્ય છે. નગરની હારિયાની વધારો અને સ્વચ્છના વધારોની તમે જો સ્વચ્છના વધારી ના શકો તો પણ જે છે એનું તો જતન થબું જોઈએ. આતું કરીએ તો પણ બહુ છે.

પ્રયોગ નાગરિકોની જીવાબદારી છે કે, પોતે જ્યાં રહે છે ત્યાં આજ્ઞાયારૂના વિસરાને સાક રાખવો, વચ્ચ્ય રાખવો, કમ સે કમ ગંધીમાં વધારો તો ના જ કરવો. સાથે જેટલું પણ થઈ શકે એટલું હારિયાનું જતન કરવું જોઈએ. આમ તો ગાંધીનગરના લોકો પ્રકૃતિપ્રેરણીએ, એટલે દરેકના વધારોની આગામ વુદ્ધો તો હોય જ છે. હજુ પણ જેટલો વધારો થાય એ પ્રકૃતિની સેવા એ પ્રયોગો છે.

મજુસુદ્ધા જીવાબદાર અને આદર્શ નાગરિક કેવી રીતે જીવાબદાર કરે?

જાહેરે મનુષ્ય પોતાના સ્વાર્થના વેરામાંથી બહાર નીકોની ત્યારે જે એ સાચા અથવા જીવાબદાર બને અને આદર્શ બન્યા તરક આગામ વધે. સામાન્ય રીતે મનુષ્યની માનસિકતા હું અને મારો પરિવાર અને

આટવી જ મારી જવાબદારી 'પૂરતી સીમિત હોય છે, પણ એવું નથી, મનુષ્યની જવાબદારી ઘણી બધી વિસ્તૃત હોઈ શકે. કારણ કે, હું અને મારો પરિવાર જે જીવન જીવી રહ્યા છીએ તેની પાછળ ઘણા બધાનોને ફાળો હોય છે, પરિવાર ઉપરાંત સમાજ માટે તેની કોઈ જવાબદારી છે. જે સમાજ તરફથી, સુદૃષ્ટિ તરફથી, જગત તરફથી જે પ્રામાણિક રહ્યું છે એ ઘણું વિશેષ છે.

મનુષ્યને જીવાબદાર બનાના માટે સૂક્ષ્મતાથી વિચાર કરવો પડ કે, મારા જીવનમાં કોનો-કોનો ફાળો હોય છે ? સમાજના માટે જરૂરી નથી ?

મનુષ્યના વિકાસના અધ્યાત્મિક ભૂમિકા કરીલી ? સામાન્ય રીતે મોકાની બ્રાહ્મિકી પ્રામિ માટે ભગવાનની પ્રામિ માટે અધ્યાત્મમ છે એવી માન્યતા છે. વાત સારી પણ છે કે, મુખ્યત્વે એના માટે જ છે. પણ એ જ અધ્યાત્મમ મનુષ્યને સારું જીવન જીવનાની કળા શીખવાએ છે. કોઈને મોકા કોઈએ ના જોઈએ, ભગવાનને મેળવવા હોય પણ જો શેષ, સુખી અને આદર્શ જીવન તો બધાને જોઈએ જ છે. આવું જીવન આધ્યાત્મ પૂર્ણ પાડે છે.

પ્રામાણિકતાથી જીવનું, હુમેશા સાર્થક ધરતની વધતો જાય છે. એના માટે સત્સંગ, સાધુ પુલેખનો સંગ અને વિકાસનો સંગ અનિવાર્ય બને છે.

મનુષ્યના વિકાસના અધ્યાત્મિક ભૂમિકા કરીલી ?

સામાન્ય રીતે મોકાની બ્રાહ્મિકી પ્રામિ માટે ભગવાનની પ્રામિ માટે અધ્યાત્મમ છે એવી માન્યતા છે. વાત સારી પણ છે કે, મુખ્યત્વે એના માટે જ છે. પણ એ જ અધ્યાત્મમ મનુષ્યને સારું જીવન જીવનાની કળા શીખવાએ છે. કોઈને મોકા કોઈએ ના જોઈએ, ભગવાનને મેળવવા હોય પણ જો શેષ, સુખી અને આદર્શ જીવન તો બધાને જોઈએ જ છે. આવું જીવન આધ્યાત્મ પૂર્ણ પાડે છે.

પ્રામાણિકતાથી જીવનું, હુમેશા સાર્થક ધરતની વધતો જાય છે. એના માટે સત્સંગ, સાધુ પુલેખનો સંગ અનિવાર્ય બને છે.

પ્રામાણિકતાથી જીવનું, હુમેશા સાર્થક ધરતની વધતો જાય છે. એના માટે સત્સંગ, સાધુ પુલેખનો સંગ અનિવાર્ય બને છે.

પ્રામાણિકતાથી જીવનું, હુમેશા સાર્થક ધરતની વધતો જાય છે. એના માટે જરૂરી નથી ?

પ્રામાણિકતાથી જીવનું, હુમેશા સાર્થક ધરતની વધતો જાય છે. એના માટે જરૂરી નથી ?

પ્રામાણિકતાથી જીવનું, હુમેશા સાર્થક ધરતની વધતો જાય છે. એના માટ